

Quan l'onze ens acosta al nou

Sembla que bona part dels catalans estem d'acord a pensar que aquest 11 de setembre serà un 11 de setembre diferent dels altres. Des dels últims tres-cents anys, naturalment. Fins ara, tots havien estat onzes de setembre de mal record, de resistència o de reivindicació. Potser, però, els de finals dels anys setanta i els d'aquests últims anys s'assemblaven al que arriba ara, un 11 de setembre de començar a posar fil a l'agulla, de deixar de mal recordar, de resistir o de reivindicar, i de ser un 11 de setembre d'il·lusió, en què començarem o en què comencem a reconstruir. Al capdavall, tot i que hàgim fallat i tot que ens hagin fallat massa cops, deu ser això el que deuen haver volgut i el que deuen haver somiat molts dels catalans que han aconseguit que arribéssim on som ara: a un 11 de setembre en què, paradoxalment, tothom pensarà en un altre dia.

Sí, perquè mai no havia passat una paradoxa així: el dia de la Diada Nacional de Catalunya del 2014 tothom pensarà en el 9 de novembre del mateix any. Potser va passar una mica això mateix l'11 de setembre del 1931. Però, llavors, més que en una data que no havia arribat, hem de suposar que molts dels catalans d'aquells anys van pensar en el 14 d'abril, una data que ja havien viscut, però que per a molts d'ells significava el començament d'una esperança. El mateix, doncs, que, mentre escrivim aquestes ratlles, sembla que serà el 9 de novembre: una data per fer un país més lliure, però també una data per fer-lo socialment molt més just i molt més assumit per tothom perquè, com ara, llavors això també va voler dir passar per les urnes.

Seria quasi una obvietat escriure que des de la *Revista de Girona* vivim també il·lusionats aquests dies. Podríem haver plantejat un dossier en què hauríem demanat a un seguit d'articulistes, tertulians, intel·lectuals o ciu-

tadans més o menys significatius o representatius què pensaven que passarà a partir d'aquests mesos. No ho hem volgut fer. El futur –el futur més immediat, volem dir– hauria deixat ben aviat sense gaire sentit totes aquelles planes. Fidels, doncs, a una trajectòria que ja ve de molts anys, i fidels també al que pensem que ha de ser una revista cultural i social, arrelada a la societat gironina com la nostra, hem volgut recordar amb més detall com va ser l'11 de setembre d'ara fa tres-cents anys a cadascuna de les nostres comarques. És per això que vam convidar un seguit d'historiadors a participar en el dossier que presentem en aquest número. Si hem reeixit en el nostre propòsit sereu vosaltres qui haureu de dir-ho. I si, com a país, aconseguirem reeixir en aquell propòsit que sembla que avui vol una majoria de la societat gironina i catalana, ho anirem dient entre tots. El dia 9 o el dia que s'acabi triant, que, al capdavall, és com hauria d'haver estat sempre.

>> Ceràmiques
de Palol d'Onyar.
Foto d'Eduard
Punset.